ŠTEVILKA 4
LETO IV.
TRST 1959-60

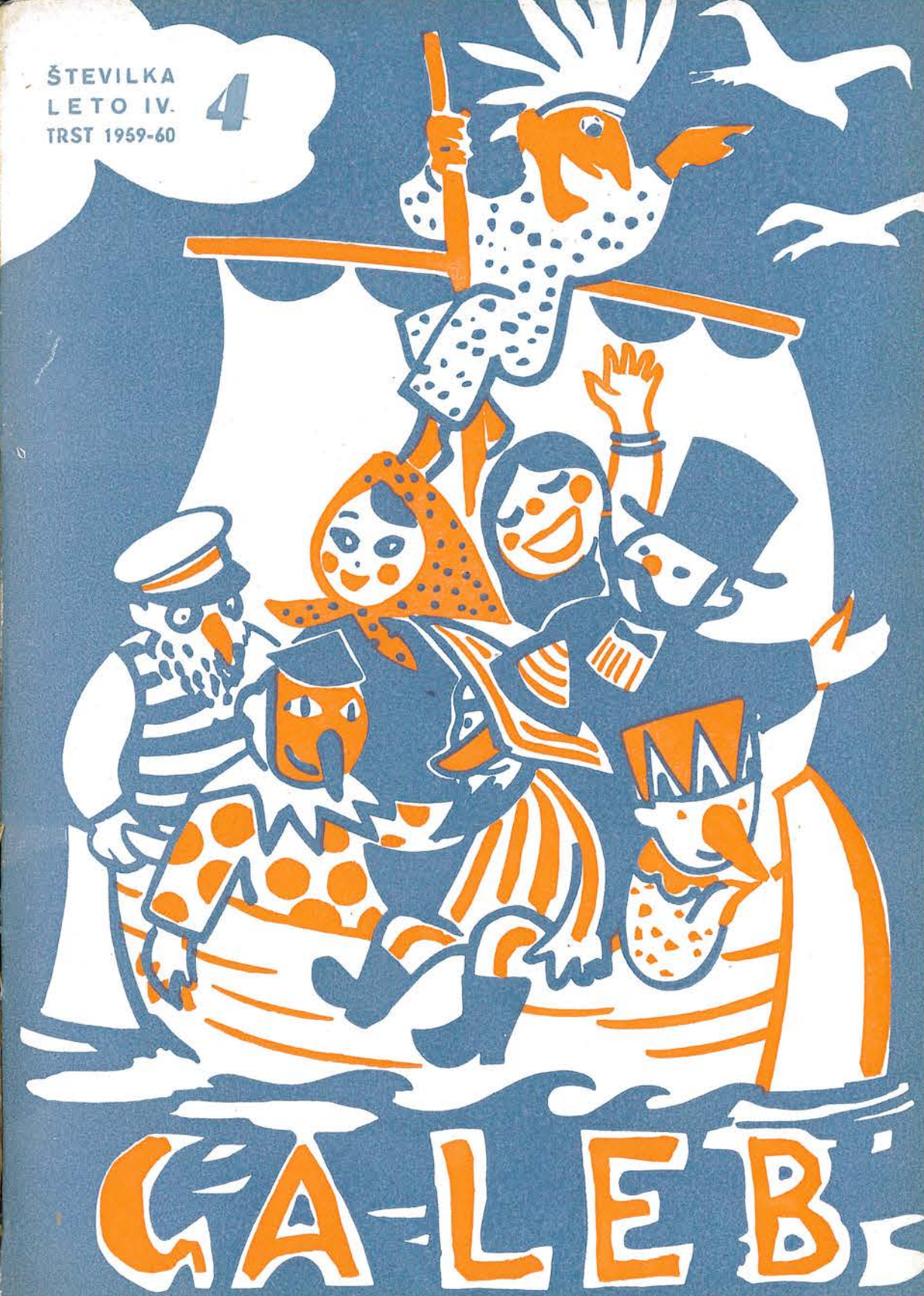

GALEB

Galeb

LIST ZA MLADINO

Izhaja mesečno, izdajatelj in odgovorni urednik je Ivan Grbec. Ureja ga uredniški odbor. Tiska tiskarna »Graphis« v Trstu, ulica sv. Frančiška 20 — Tel. 29-477

Naslovno stran je napravil Leon Koporc

V S E B I N A

Danilo Gorinšek: Pustna 73
Ivan Matičič: Živalski vrtič 74
Danilo Gorinšek: Okrog sveta . . . 79
J. M.: Danilo Gorinšek, mladinski pesnik 80
Danilo Gorinšek: Kaj bi ti ptičica? . . 81
M. Gorki - R. Hlavaty: Pravljica o neumnem Ivanuški 82
R. H.: Zatekli Tonček 87
M. Bambič: Polet na Luno 88
S. Pahor: Rimljani zasedejo naše kraje 90
Za smeh 92
Orim P.: Slavni možje na znamkah . . 93
Naši mali dopisniki 95

Ilustriral: LEON KOPORC

DANILO GORINŠEK

Pustna

To prodajajo zijala,
to strmijo zdaj ljudje —
čuda, da nikoli takih,
dandanes se tu gode:
sred ledu, snega, sred zime
— glej, čebelica brenči,
dvoje nog ima marjetka,
za čebelico hiti.
Sredi mesta — bela cesta,
goltni volk kleči na njej,
Rdečo kapico zaklinja:
„Joj, nikar me ne pojej!“
Bel Amerikanec pride,
kavboj Jimmy mu je ime,
ko zamorec pot mu križa,
ga pritisne — na srce...
To prodajajo zijala,
to ljudje strmijo zdaj,
pa ne vem, kaj je strmeti,
— pust se gre svoj direndaj!...

IVAN MATIČIČ

Ilustriral: M. BAMBIČ

Živalski vrtič

Matejcu se torej poskus z divjo svinjico ni obnesel, ni se dala udomačiti. Škoda. Želel si jo je videti, kakšna bo čez pol leta ali leto dni med domačimi svinjami, kako bo z njimi mlaskala kuhano svinjsko hrano iz korita. Saj bi utegnilo biti res zanimivo. In kako se bo med njimi razvijala in udomačila. Vsekakor bi se močno razlikovala s svojim marogastim hrbtom in dolgim, močnim rilcem, s katerim bi napravila obilo škode. Spomladi in do jeseni se domače svinje mirno pasejo po vrtu, ta bi pa rila in rila, nazadnje izpodrila pleteno ograjo in zdirjala v gozd.

Matejec zamahne ob tem razmišljanju z roko in reče: »Prav je, da je šla!«

Z divjadjo se ne mara več pečati. Če je tako neumna in zaostala, da ne mara živeti pri poštenih ljudeh, ki ji nudijo dobro hrano in streho ter jo varujejo pred roparji, zverjadjo in lovci, če neumna divjad tega ne mara, naj ostane v gozdu!

Tako presoja Matejec. Toda kmalu ga premoti neka druga skušnjava. Z očetom trebita šavje in zbirata suhe smrekove veje za drva. Polagoma izvabijo Matejca rdeče maline, da gre za njimi kar prek po malinovju. Kdo bo mislil zmeraj le na šavje in smrekova drva, če te vabi dišeč in sladek sad. Matejec zoblje, zoblje, kar zasliši neko mlaskanje, kakor da se še nekdo nedaleč proč sladka z malinami. Deček se ozre, skozi goščo nič ne vidi. Stopi bliže, nedaleč uzre veliko, z zelenjem in mahom poraslo skalo, spodaj pod njo se pa sladkata v malinovju dva medvedka, še prav majhna sta.

Matejec obstane, vzelo mu je sapo. Samo gleda in strmi. Medvedka se tako prijazno prekucavata ob malinovju, tačice si oblizujeta in segata po sadu. Za njima pa zeva izpod skale temen dolb. Aha, tu je brlog, si misli Matejec in se kar strese. Precej zatem jo hitro odkuri nazaj k očetu.

»Kam si se pa zgubil?« ga vpraša oče. »In tako bled si, kaj ti je?«

»Nič,« odvrne fant, a se ne more prav lotiti dela. »Maline so tamle,« reče čez čas. Zopet čez čas vpraša: »Bo mar v tem okolju kak medvedji brlog?«

Oče hlastne: »Zakaj? Si mar katerega našel?«

»Nekaj sem videl, nekaj brlogu podobnega.«

»Si videl tudi kakega medveda?«

»Medveda — ravno ne —«

»Kaj pa? Medvedko?«

»Zunaj ne, morda je notri.«

Oče kresaj malo pomišlja: »Veš, tu ne bo varno, kar pojdiva!«

Fant si ogleda okolje na vse strani, nato prikima očetu. Brž kreneta proti domu. Oče se spotoma jezi, kako ju zverine ovirajo pri delu, zadnjič divje svinje, zdaj še medvedi. Matejec očetu samo prikimava, razmišlja pa čisto nekaj drugega. Mlada dva sta mu tako zelo všeč, da mu nenehno plešeta pred očmi. Če bi ju oče videl, bi se gotovo ne jezil spričo brloga. Toda Matejec mu noče nič ziniti o tem, že ve zakaj.

Pač pa pove doma Lovreku, kaj je našel.

Lovrek sili vanj: »Kaj si našel, povej!«

»Krasno malinovje, polno rdečih malin.«

»Oh, bom šel lahko s tabo maline nabirat?«

»Lahko, morda že jutri, če ne pojdem z očetom.«

»Oh, prav, veš, maline imam še rajši ko jagode; ti tudi?«

»Če imam rajši jagode ko maline?«

»Ne, narobe.«

»Oh, če bi ti vedel, kako jih imajo medvedki radi!«

»Kakšni medvedki?«

»Ne, si me napak razumel, med, med imamo radi, sem rekel.«

»O med, med je slajši ko maline.«

Naslednji dan se odpravita maline brat. Toda Matejec stisne pod eno roko sekiro, pod drugo zvije prazno vrečo.

»Kaj ti bo?« bi rad vedel Lovrek.

Matejec mu odvrne: »E, te stvari zmeraj prav pridejo.«

Urnih nog sta dospela k malinovju. Lovrek prične brž zobati rdeči sad, Matejec se pa bolj malo meni za maline, ozira se le tja na desno. Lovrek se hoče pogovarjati, a Matejec mu zapreti, naj bo tiho, da kdo ne pride.

Nestrpen in nemiren se pomika Matejec proti tisti veliki skali. Nato iz bližine preži tja na dolb pod skalo. Skrit v malinovju nič ne vidi. Šele čez čas se zasliši neko grčanje. Medvedka se prikaže ven iz brloga. Matejec hitro počene v malinovje, sekiro tišči v roki, a zadržuje dih. Za medvedko pricapljata ven njena mladiča. Nekaj časa se prekobacavata, potem se spravita k malinam. Stara ju ljubeznivo gleda, zatem se razgleduje na vse strani. Fantu rahlo šklopočejo zobje od strahu. Stara se še malo pozibava, gleda v smreke. Nazadnje se zasuka in odšapa nazaj v brlog.

Matejec se trese od strahu, bled je ko zid. Nekaj časa razmišlja, potem se previdno po vseh štirih pomika proti mladičema. Zdaj si nasmuka pest malin, pomakne se naprej in skozi malinje iztegne roko do medvedka, odpre pest in jo pomoli živalci pred gobček. Prav nič vznemirjen ogleduje

medved roko, niti ni radoveden, od kod se je iztegnila. Ko končno zapazi polno prgišče sladkega sadu, hitro pritisne gobček na maline in jih prične navdušen mlaskati. Matejec iztegne zdaj še drugo roko, ki prav tako drhti ko prva. Z obema rokama prime medvedka za prednje tačke — in ga potegne k sebi. Brž vstane z mladičkom v naročju, z levo roko nasmuka še nekaj malin, jih položi mladičku na gobček, da ne bo cvilil, počene po sekiro in vrečo — in jo ubere proč.

Priteče do Lovreka, sikne mu: »Na, vzemi sekiro in vrečo — in bežimo, bežimo!«

»Zakaj, čemu?« vprašuje začudeni Lovrek.

»Ssst!« mu sikne brat. Z medvedkom v naročju jo ubere naprej, Lovrek jo ves preplašen ubira za njim. Razmišlja, kaj neki nese brat v naročju? Nekakega kosmatinčka? Hm, kje neki ga je iztaknil?

Ko sta bila že precej oddaljena, se Matejec ustavi in reče Lovreku: »Nastavi vrečo, da spravim noter malega, da laže tečem. Lahko se primeri, da se srečava s starim, tedaj bo joj! Ti teci zmeraj za mano, a večkrat se ozri nazaj, da bi nama ne sledila stara, te se najbolj bojim. Tedaj ti dam vrečo, da tečeš ti z njim naprej, a ti daš meni sekiro, da se stari postavim po robu.«

Lovrek ga zavrne: »Kako naj tečem jaz naprej, saj ne poznam smeri ne pota.«

Matejec prikima: »Vidim, vidim, iz tega ne bo nič. Če pride stara, ji stresem malega iz vreče, midva pa tečeva, tečeva, kolikor naju noge neso!«

Lovrek nestrpen prikima: »Kajpak, kajpak, teciva hitro naprej, da ne pride! Le zakaj si ga vzel? Požrla naju bo!«

Matejec spusti medvedka v vrečo, ki si jo nato obesi čez ramo. Tečeta, tečeta. Živalca je še kar mirna, nekaj brblja, nekaj godrnja, a tudi s krempeljci praska nosača po hrbtu. Toda nosača nič ne moti, četudi ga živalca opraska do krvi, da jo le srečno prinese domov.

Zares so srečno prišli — in zopet je nastal krik in vik.

»Lejte, lejte, kaj sta prinesla! Kosmatinčka sta prinesla. Le kje sta ga ujela?«

»V malinovju,« se odreže Matejec.

V veži ga imajo.

Oče Kresaj jezen otrese: »Mulca, le čemu sta mi to žival privlekla? Pride stara — in bo spet ogenj v strehi! Nazaj ga nesita!«

Vsa družina se gospodarju upre: »Ne nazaj, je tako ljubka živalca!« Medvedek jih začuden gleda, ni niti preplašen niti užaljen. Seve, če bi bil

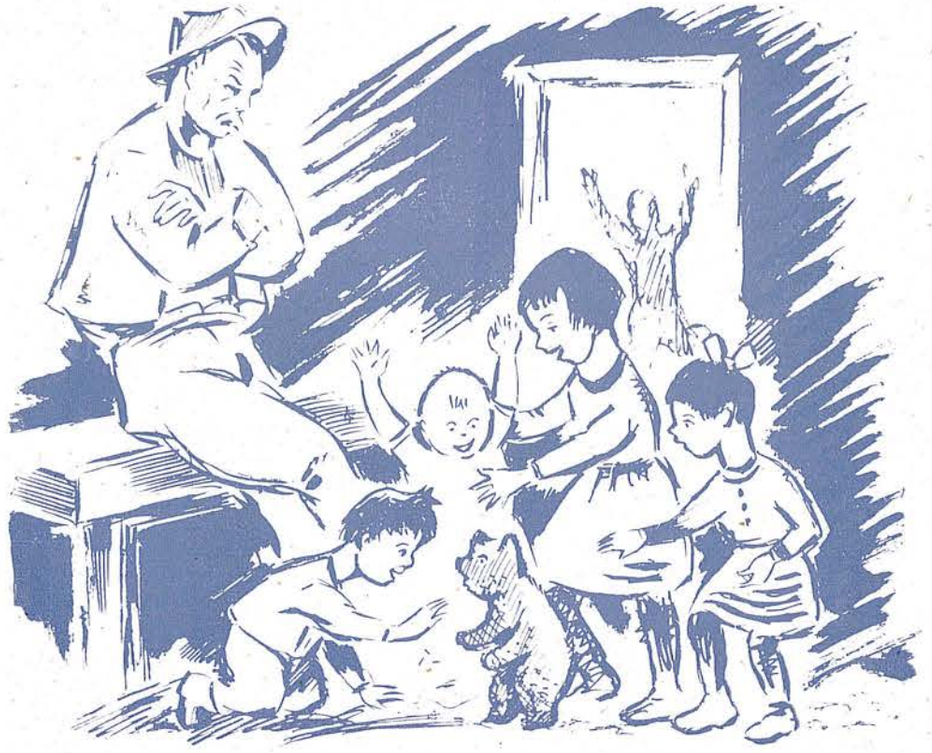

še njegov bratec tu zraven, bi bilo vse lepše. Mati Kresajna se brž potrudi, gre in prinese skodelico mleka; mali ga brž pocmoka. Zatem gre mati, seže v neko bolj nedostopno omaro in prinese sat medu. Košček ga odreže in da malemu. Joj, kako ga mali lepo prime s tačkami, nese h gobčku in prične mlaskati in se oblizovati. No, nekaj tako sladkega gotovo še ni okusil. Kresajeva mati, če ga boste z medom sladkali, vam ne uide, četudi mu odprete ograjna vrata. E, Kresajna ima zanj še mleka, suhega sadja, a tudi še satja. Otroci poskakujejo od veselja, še sam Kresaj se smehlja prijaznemu divjačku.

Ob taki hrani se medvedek kar hitro privadi na novi dom. Iz veže caplja v kuhinjo, od tu zopet nazaj v hišno sobo. Povsod se mu nudi kaj zanimivega. Do zdaj je imel za družbo tam zunaj bratca medvedka, tu ima pa kopico otrok, ki se mude okoli njega in mu strežejo z igračami in slaščicami. Najljubša sta mu najmlajša Jožek in Lukec. Že drugi dan so se tesno povezali, skupaj se prekucavajo po tleh, se prevračajo sem in tja, a pod pečkom tudi malo zaspančkajo. Malemu gostu res ni slabo tu, saj prav ničesar ne pogreša. Nadvse mu prija hrana, a tudi družba. Peljejo ga celo k srnici, ki objeda travico po vrtiču. Kako se je prestrašila kosmatinčka, beži pred njim, a ta ji nič hudega ne prizadene, k nji caplja in jo prične objemati s šapkami.

Le velika škoda, da ni bilo usojeno ljubkemu medokuscu dalje bivanje na prijaznem Kresajevem lovišču. Že nekaj dni zatem so zaslišali iz gozda sem glasno renčanje. Kaj se dogaja tam? Kdo prihaja? Je mar medvedka izvohala svojega ljubljenčka? Najbrž.

Brž ko je zapazila, da en mladič manjka, je zagnala tres in bes. Brzih šap je odšapala k svojemu grmavsu v njegov brlog ter prevohljala, če ga ni medtem on vzel k sebi? Ko se je prepričala, da malega ni tu, je pričela na ves golt rjoveti od hudega. Tisočkrat je obžalovala, kako je mogla biti tako nespametna, da pusti oba mlada zunaj, sama gre pa noter v brlog in zadremavha. Zdaj pa ima.

Staremu dopove, da mora iti on brž na lov za mladičem. Preden spravi lenuha ven, že precej dneva mine. Grize ga, vlači, staruh pa kar naprej dremuha. Staruha se vrne v svoj brlog, da ji medtem še drugega kdo ne spelje. Šele drugi dan se spravi staruh na lov. Šapá sem in tja okrog malinovja in maline obira, o mladiču ne najde nobenega sledu. Tretji dan ga stara znova nažene iz njegove spalnice. Ta dan šele najde stari neke človeške sledi, a končno tudi sled svojega malčka; to je bilo tam, kjer je Matejec deval medvedka v vrečo, ki je ležala nekaj časa na zemlji. Od tu naprej ne najde stari nič več sledu. Zato se nazoblje zopet malin in drugih sadežev ter se umakne v svojo spalnico.

Stara besni. Četrti dan je že napočil, a izgubljenega mladička še ni. Medvedka šapá okoli svojega brloga ter najde nekaj čokov. Vse prevali v svoj brlog in mu zadela vhod, da s tem zavaruje svojega drugega mladiča. Zdaj gre po starega in mu veli, naj ji pokaže tisto sled od včeraj. Stari mora z njo. Od te sledi vohljata naprej za sledjo Matejca in Lovreka. Tu in tam zavohata sled svojega ljubljenca, na tistih mestih, kjer sta fantiča počivala in položila plen na zemljo.

(Dalje)

DANILO GORINŠEK

Ilustrirala: KSENIJA PRUNK

Okrog sveta

Ono noč sem se odločil:
sam na pot grem krog svetá,
naveličal sem se ždeti
in čepeti le doma.
Golorokec, bosopetec
mahnil sem jo iz vasi,
po široki cesti žvižgal
pesmi sem si v lunin sij.
Ko pricvrl sem jo v Ljubljano,
jo zlatil je sončni svit,
urno sem v letalo skočil —
bil pešačenja sem sit!
Kot puščico bi izstrelil,
že sem — Afriko uzrl,
nad puščavo tam Saharo,
sem od žeje skoro umrl.
Gol črnuh je tam zamorec,
v uhljih in skoz nos — uhan,
truma opic tam po palmah
se podi sredi banan...
Koj za Afriko na desno
sem zavil s frčalom zdaj,
tam je Amerika za oglom,
v njej pa strašen direndaj:
kavboji, za zlatom lovci,
šum motorjev vsepovsod,
samokresi, tihotapci,
groza! — le čimprej od tod!
Zdaj pa kar naprej sem lêtel
tja v orjaško Azijo,
med Kitajce, ki kot jajce
vsi rumeni so v telo.
Zlačnil sem se bil od sile,
pa so skuhali mi riž:
zajtrk — riž in riž — večerja,
ôbed — riž, le riž dobiš!
Zdaj v Avstralijo sem kanil,
pa mi je motor obstal,
o grozota! — iz letala
sem pri priči se pognal.
V džungli levu pal sem v žrelo,
mi odgriznil je glavó
in še sreča, da vse skupaj
— sanje so bilè samó!...

J. M.

DANILO GORINŠEK mladinski pesnik

Lepaki Slovenskega gledališča v Trstu naznanjajo uprizoritev mladinske igre »Silni bič«.

Pred lepakom se gnete gruča osnovnošolskih otrok. Otroci pazljivo motrijo lepak in se med seboj živahno pogovarjajo.

Najbolj glasna med vsemi je Sonja, velika prijateljica mladinskih gledaliških predstav. Pobaha se, da ji je mama že dala denar za vstopnico, pove pa tudi, da je igro napisal Danilo Gorinšek in da je igra gotovo tako lepa, kot je bila »Rdeča kapica«, ki jo je napisal isti pisatelj.

»Saj res, saj res,« so veselo začebljali otroci, »saj smo Rdečo kapico videli in zelo nam je ugajala. Zato pojdemo vsi tudi k tej predstavi.

»Kaj ta Gorinšek piše tudi tiste lepe pesmice, ki jih beremo v vsaki številki Galeba?« je radovedno in nekoliko boječe vprašal mali Danilo, ki obiskuje šele drugi razred.

»Zdi se mi,« je hitela pojasnjevati Sonja, »da je to isti Gorinšek, prav gotovo pa tega le ne vem. Bomo vprašali našega učitelja, kako je s to stvarjo ...

In učitelj je povedal:

Danilo Gorinšek je po poklicu gledališki igralec v Mariboru. Poleg svoje službe se pa ukvarja tudi s književnostjo. Pesnikuje, piše mladinske igre, krajše črtice in povesti. Rojen je bil leta 1905 v Lipnici v Avstriji. Osnovno šolo in gimnazijo je obiskoval v Celju. Po maturi je študiral pravo na ljubljanski univerzi, nekaj časa tudi filozofijo, a je po očetovi smrti študiranje opustil in se posvetil samo umetnosti. Postal je gledališki igralec in mladinski književnik. Že kot dijak je zlagal pesmice in to najraje otroške, ker je v svojem srcu čutil veliko ljubezen do mladine.

Že leta 1927 je izšla v Celju njegova prva zbirka otroških pesmi »Maj«, leto kasneje »Pisan svet«. Leta 1929 je izšla zbirka »Naokrog«, leta 1933 pa »Majdine pesmi«. Ob koncu druge svetovne vojne je bila natiskana peta zbirka otroških pesmi pod naslovom »Zlata tička«, pred štirimi leti pa je izšla že šesta zbirka »Veseli raj«.

Poleg pesmic je pisal tudi mladinske igre, ki so jih z uspehom uprizarjali po vaških in mestnih gledaliških odrih, pa tudi po mnogih šolskih odrih.

Leta 1931 je napisal svojo prvo mladinsko igro »Rdeča kapica«, po drugi svetovni vojni »Desetnica Alenčica«, pred dvema letoma pa je dokončal igro »Silni bič«.

Danilo Gorinšek spada med najplodovitejše mladinske pesnike in pisatelje, saj se že petintrideset let poleg svoje naporne službe ukvarja s pesnikovanjem in pisateljevanjem in skorajda ni slovenskega mladinskega lista, v katerem ne bi bile priobčene njegove pesmi, črtice in povestice. Mnogo njegovih pesmi je tudi uglasbenih.

DANILO GORINŠEK

Kaj bi ti ptičica?

Kaj bi ti, ptičica,
htela žgoleti?
Kot moja mamica
ti ne znaš peti!

Kaj bi ve, zvezdice,
z neba svetile?
Moje so mamice
očke bolj mile!

Kaj bi ti, sončece?
Dasi si zlato —
mamino srčece
bolj je bogato!

M. GORKI, prev. R. HLAVATY

Ilustriral: R. HLAVATY

Pravljica o NEUMNEM IVANUŠKI

(RUSKA NARODNA)

Nekoč je živel Ivanuška, ki je bil sicer zelo lep fant, toda nekoliko trčen. Kar je počel, je bilo narobe. Neki kmet ga je najel, da bi delal pri njem, sam pa je odšel z ženo v mesto.

Pred odhodom v mesto, naroči žena Ivanuški: »Ostani z otrokoma, pazi nanju in jima daj jesti!«

»Kaj naj jima dam?« vpraša Ivanuška.

»Pripravi vodo, moko in krompir! Zreži, skuhaj — in imel boš juhico!«

Kmet mu pa ukaže: »Pazi na vrata, da ne zbežita otroka v gozd!«

Kmet odide z ženo, Ivanuška pa se povzpne na klop pri peči, zbudi otroka, ju povleče na tla, posadi predse in reče: »Tako, sedaj pazim na vaju.«

Otroka sta nekaj časa sedela, postala pa sta lačna in sta hotela jesti. Ivanuška privleče v hišo velik kotel vode, strese vanj pol vreče moke, dva mernika krompirja, premeša vse s kolom in začne sam pri sebi takole govoriti: »Kaj naj zrežem?«

Otroka sta to slišala in sta se ustrašila: »Tale naju bo zrezal.« Počasi sta se izmuznila iz kolibe.

Ivanuška gleda za njima, se popraska za ušesi in pomisli: »Kako pa naj sedaj pazim nanju? Pa še na vrata moram paziti, da mi otroka ne zbežita!«

Pogleda v kotel in reče: »Ti, juhica, se le kuhaj, jaz pa grem, da popazim na otroka.«

Sname vrata s tečajev, si jih zadene na rame in odkoraka v gozd. Sreča ga medved, ki se čudi in momlja: »Ej, ti, zakaj pa vlečeš drva v gozd?«

Ivanuška mu pove, kaj se mu je pripetilo. Medved se usede na zadnje šape, se smeje in pravi: »Ker si tako neumen, te bom požrl!«

Ivanuška pa odgovori: »Bolje bi bilo, če poješ otroka. Pa naj ubogata očeta in mater in naj ne uhajata v gozd.«

Medveda še bolj lomi smeh in se kar valja po zemlji od smeha. »Da, še nikoli nisem videl tako neumnega človeka. Pridi, da te pokažem ženi!«

Medved ga odpelje v svoj brlog. Ivanuška stopa za njim, a z vrati stalno zadeva ob bore.

»Odvrzi vrata!« mu ukaže medved.

»To pa ne, držati hočem obljubo,« odgovori Ivanuška. »Če sem obljubil, da bom pazil nanje, pomeni, da bom obljubo držal in da bom res pazil nanje.«

Ko prispeta Ivanuška in medved v brlog, reče medved ženi:

»Poglej, Maša, kakšnega tepčka sem ti pripeljal! Počila boš od smeha!«

Ivanuška pa vpraša medvedko: »Teta, ali si mogoče videla otroke?«

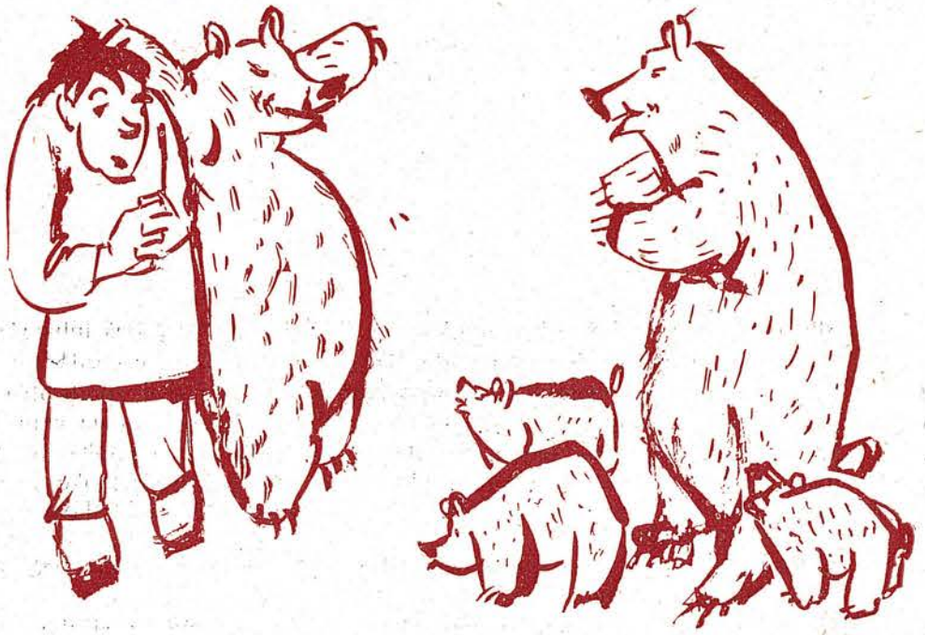

»Moji otroci so doma. Spijo.«

»Daj, pokaži jih! Mogoče so to moji otroci.«

Medvedka mu pokaže tri medvediče, nakar reče Ivanuška: »Ti niso moji, jaz sem imel samo dva.«

Sedaj medvedka spozna, da je Ivanuška res neumen in se začne še ona smejati.

»Ti si imel vendar človeške otroke,« pravi medvedka.

»Eh,« odgovori Ivanuška, »kako pa naj to vem, ko so pa tako majhni!«

»Oh, čuden človek,« si misli medvedka, možu pa reče:

»Miha Capljač, ne bova ga pojedla. Tu pri nas naj ostane in naj nama služi!«

»Prav,« se strinja medved, »sicer je človek, a miren je, da bolj ne more biti.«

Medvedka da Ivanuški košarico in mu ukaže:

»Pojdi v gozd in naberi gozdnih malin! Rada bi pogostila z njimi otroke, ko se bodo zbudili.«

»Dobro, to lahko storim,« pravi Ivanuška, »vi pa pazite na moja vrata!«

Ivanuška odide v gozd, nabere polno košaro malin, in se jih naje do sitega. Ko se vrača glasno prepeva.

Ko prispe v brlog, zakriči na ves glas: »Tukaj so maline!«

Medvedki pricapljajo, mrmrajo, se gnetejo okrog košare in so vsi presrečni.

Ivanuška jih opazuje in reče:

»Eh, škoda, da nisem medved, imel bi otroke!«

Medved in medvedka se tem besedam smejeta na vse grlo.

»Joj,« zamomlja medved, »z njim je nemogoče živeti. Saj bom moral umreti od smeha.«

»Vesta kaj,« pravi Ivanuška, »vidva pazita na moja vrata, jaz pa grem po otroka, sicer me bo gospodar pretepel.«

Medvedka pa prosi moža:

»Miško, ali mu ne bi ti pri tem pomagal?«

Medved odgovori: »Treba mu je res pomagati. Zelo je smešen.«

Stopa medved z Ivanuško po gozdnih stezah. Hodita in se prav prijateljsko pogovarjata.

»Eh, si neumen!« pravi medved. Ivanuška pa ga vpraša:

»In ti, ali si pameten?«

»Kdo, jaz?«

»Ti, da!«

»Tega ne vem.«

»Tudi jaz ne vem. Ali si lep?«

»Ne, zakaj vprašuješ.«

»Veš, mislim, kdor je lep, je tudi neumen. Vidiš, tudi jaz nisem lep. To pomeni, da niti jaz niti ti nisva neumna.«

»Glej ga, kako se je izmazal!« se čudi medved.

Naenkrat zagledala otroka, ki spita pod grmom.

Medved vpraša: »Ali nista morda to tvoja otroka, kaj?«

»Ne vem,« odgovori Ivanuška, »morava ju vprašati. Moja sta bila lačna.«

Zbudita otroka in ju vprašata: »Ali sta lačna,«

Otroka zavpijeta: »Že dolgo!«

»Eh,« reče Ivanuška, »to pomeni, da sta moja. Zdaj ju odpeljem v vas, tebe, stric, pa prosim, da prineseš tista vrata. Jaz nimam časa iti ponje, skuhati moram juhico.

»Naj bo,« zamomlja medved, »prinesem jih.«

Ivanuška odide z otrokoma, pazi nanju, kot mu je bilo naročeno. Spotoma glasno prepeva.

Ko je Ivanuška prispel v kolibo, sta se bila kmet in njegova žena že vrnila iz mesta. Vrnila sta se in se čudila: sredi sobe je stal kotel, poln vode, moke in krompirja, otroka pa ni bilo nikjer. Tudi vrat ni bilo. Usedla sta se na klop in bridko sta se razjokala.

»Čemu jočeta?« ju vpraša Ivanuška.

Ko pa sta zagledala otroka, sta se razveselila. Objemala sta ju in vprašala sta Ivanuško: »Kaj si napravil?«

»Juho,« je odgovoril Ivanuška.

»Ali se mar tako kuha juha?«

»Kako pa naj jaz to vem?«

»Kje pa so vrata?«

»Zdaj jih prineso ... so že tu!«

Kmet in kmetica pogledata skozi okno. Po cesti koraka medved in vleče s seboj vrata. Ljudje beže pred njim na vse strani, plezajo na strehe in na drevesa. Psi se ustrašijo in od strahu zlezejo pod plotove. Le rjav petelin stoji pogumno sredi ulice in vpije na medveda:

»Kikiriki, kikiriki,
glej, da takoj izgineš mi ti!«

R. H.

Ilustriral: R. HLAVATY

Zatekli Tonček

ZDAJ PA POSLUŠAJTE, KAJ SE JE NEKOČ ZGODILO TONČKU! BIL JE, TO MORAM REČI, DRUGAČE UČENEC IN POL: V ŠOLI JE PAZIL, VSELEJ JE DVIGNIL ROKO, ČE JE UČITELJ KAJ VPRAŠAL. DA, ŠE VEČ! CELO IZ ŠOLE JE ŠEL VEDNO NARAVNOST DOMOV, KAR JE PRAVO ČUDO. SOŠOLCI SO GA ZMERAJ VABILI, DA BI SE ŠEL Z NJIMI MALO POTEPAT. NE, TONČEK JE BIL KAR SE DA VZGLEDEN DEČEK.

ENO NAPAKO PA JE LE IMEL: NI SI MARAL UMIVATI ZOB IN BAL SE JE ZDRAVNIKA, KI JE HODIL V ŠOLO PREGLEDOVAT UČENCEM POLNE ZOBE. SAMO DA JE ZASLIŠAL TISTI »ZZZZZZ«, KO JE ZDRAVNIK PONESEL ELEKTRIČNI SVEDERČEK K SOŠOLČEVIM USTOM, JO JE TONČEK ŽE POPIHAL. ZARADI TEGA MU JE ZAČEL RAZPADATI LEVI SPODNJI KOČNIK. NEKEGA VEČERA JE ZAČEL ZOB NA LEPEM BOLETI. TONČEK JE OD ZAČETKA MOLČAL, KER JE IMEL SLABO VEST: ZAKAJ NI UBOGAL MAME, KO GA JE PROSILA, NAJ SI VSAK VEČER UMIVA ZOBE; ZAKAJ NI HOTEL HODITI K ZOBOZDRAVNIKU! TODA ZOB JE BOLEL VEDNO HUJE. TONČEK JE ZAČEL STOKATI IN KLICATI MAMO NA POMOČ. LEVO LICE MU JE ZAČELO ZATEKATI IN DRUGO JUTRO ZARADI HUDIH BOLEČIN SPLOH NI MOGEL V ŠOLO.

KO PA SE JE OPOLDNE VRNIL TONČKOV DED IZ GOZDA, JE ZAČUDENO POGLEDAL TONČKA, KI SE JE ZARADI OTEKLINE TAKO SPREMENIL, DA GA SKORO NI SPOZNAL. IN MISLITE, DA GA JE DED, KI JE SICER IMEL TONČKA ZELO RAD, KAJ POMILOVAL? KAJ ŠE! STOPIL JE PREDENJ, GA POROGLJIVO POGLEDAL IN REKEL: »KDOR NE UBOGA, GA TEPE NADLOGA.«

POLET NA LUNO

Piše in riše: M. BAMBIČ

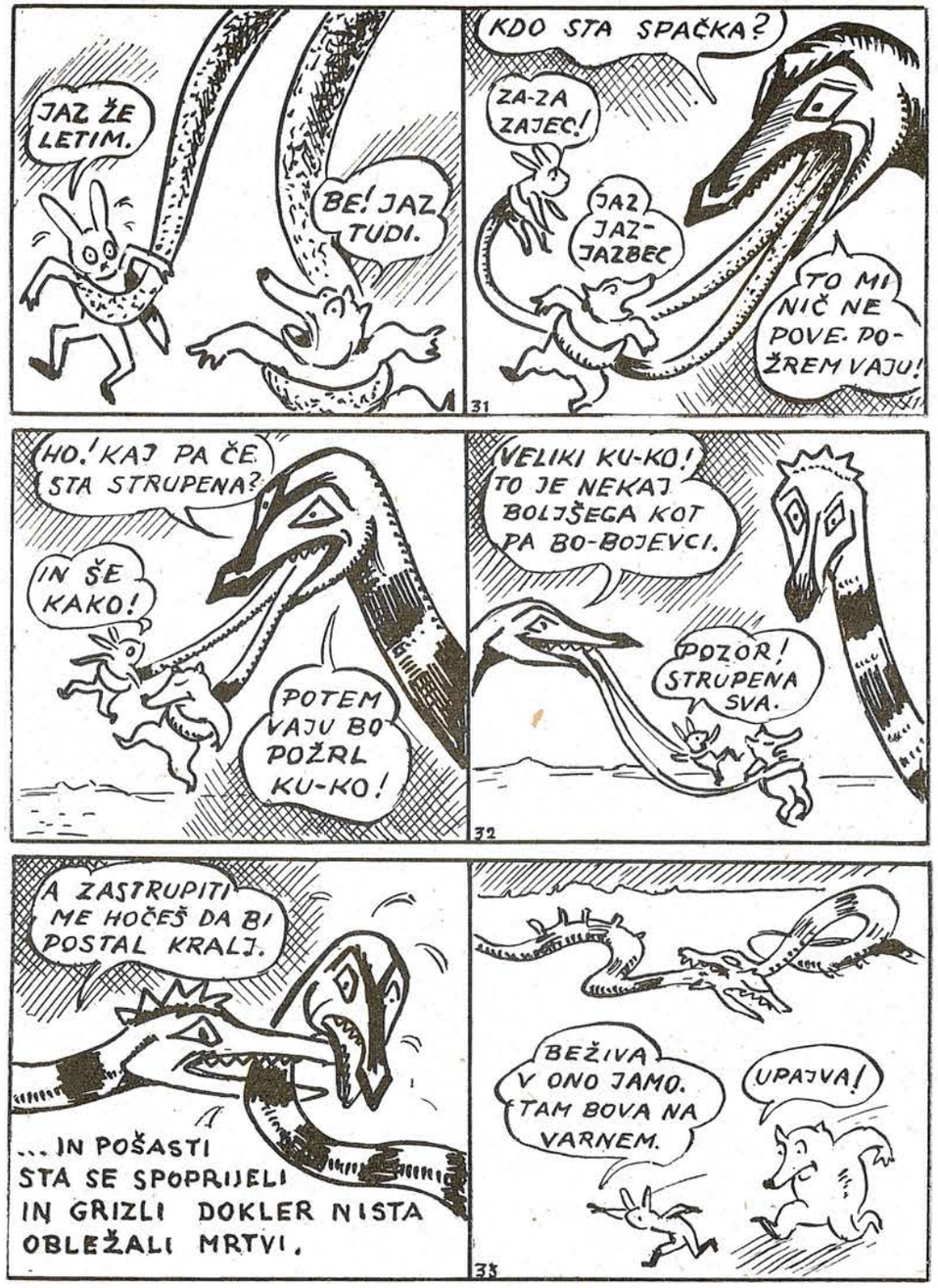

Rimljani zasedejo naše kraje

Po smrti starega histrskega kralja je prevzel oblast v Istri mladi kraljevič Epulon. Zavedajoč se nevarnosti, ki je pretila od Rimljanov, je začel misliti na obrambo in oboroževati svoje ljudstvo.

Rimski konzul se je zbal, da se bodo Histri preveč utrdili in jih ne bo mogel podjarmiti. Zato je hitro ukazal svoji vojski, naj se pripravi, in takoj so odkorakali iz Ogleja proti Istri. Prvi dan so se ustavili ob meji Istre, ki je tedaj segala do Timave. Vojska je štela tri legije po 5000 pešcev in 300 konjenikov pod poveljstvom častnikov Ebucija, Elija in Strabona ter 3000 Galcev pod poveljstvom svojega kneza Katmela. Po morju pa je tej vojski sledilo 10 bojnih ladij (sl. 1.).

Rimska bojna ladja

Drugega dne se je vsa ta vojska premaknila do bližnjega zaliva, kjer so se ladje zasidrale, vojska pa postavila tabor.

Že odkar so prispeli do Timave, so jih izza bližnjih gričev opazovali histrski ogledniki. In videli so, kako so se rimski vojščaki brezskrbno sprehajali po njihovi zemlji: okoli svojega tabora, od tabora do morja, k ladjam in nazaj. Že so po tedanji navadi prišli za vojsko potujoči trgovci, ki so z uspehom prodajali svojo kramo.

Naslednjega dne ob prvi jutranji zori, ko se je po nižinah še vlekla megla, so Histri napadli dve stražni postojanki obenem. Zaradi megle so Rimljani mislili, da je Histrov brez števila in so se tuleč od strahu pognali v beg. V taboru so povzročili s svojim vpitjem velik preplah, tako da se je vsa vojska spustila v beg proti pristanišču.

Histri so tabor zasedli in veseli lahke zmage ter velikega plena začeli jesti in piti do onemoglosti.

Medtem so se Rimljani, ki so kar v morje poskakali, da bi se rešili na ladje, zopet opogumili. Komaj vsak deseti Rimljan je odnesel orožje s seboj, ostali so ga pustili v taboru ali pa odvrgli na begu. Hitro pošlje konzul po tretjo legijo in Galce, ki so taborili nekoliko vstran. Ko so vsi zbrani, grejo in obkolijo tabor. Na povelje konzula ga napadejo. Prvi preskoči nasip praporščak (sl. 2) Bekulonij.

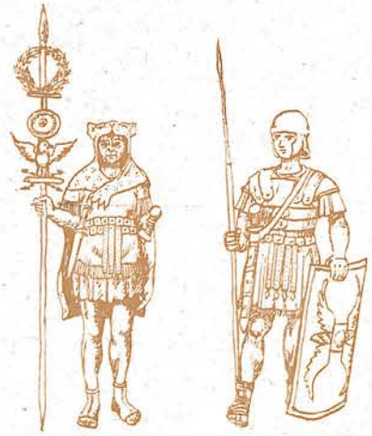

Rimski praporščak, odet s kožo divje zveri, z znamenjem v roki, ki je Rimljanom služilo za zastavo. — Poleg njega rimski vojak

Ostali hite za njim. Od Histrov, ki so pijani spali, so se redki rešili; med temi tudi kraljevič Epulon.

Če smemo verjeti rimskemu zgodovinarju Titu Liviju, ki nam to poroča, so Rimljani v taboru pobili skoraj 8000 Histrov; Rimljanov pa je padlo tisti dan le 237. Toda za Rimljane je bila ta zmaga hudo klavrna, saj so se takoj vrnili v Oglej.

Šele naslednjo pomlad, ko je vojska, z novimi četami vred, štela 22.000 pešcev in 1200 konjenikov, so se znova odpravili nad Histre. Rimljani so na široko pustošili deželo, požigali vasi, rušili mesta in uničevali setev. Histri niso več mogli gledati, kako tuja vojska uničuje deželo. Brez upa zmage nad tolikšno vojsko so zgrabili za orožje in navalili na sovražnika. Skoraj 4000 Histrov je padlo v tej bitki; ostali so se zatekli v svoja gradišča.. Kraljevič Epulon s preostalimi velikaši se je utrdil v mestu Nezaciju, ostali pa v bližnjih mestecih Mutili in Faveriji. Konzula, ki sta poveljevala vojski, sta se z vsemi četami vrgla na Nezacij. S posebnimi napravami (sl. 3) sta ga oblegala, a nista mu mogla do živega. Šele ko so njuni vojaki po dolgih dneh dela speljali vodo, ki je tekla mimo mesta in s katero so se oblegani Histri odžejali, po novem jarku proč od mesta, so Histri obu-

Rimska naprava za obleganje mest; streha varuje vojake, ko se približujejo mestnim vratom, da bi jih razbili z okovanim brunom (ovnom)

pali. Toda niso se vdali. Pobili so svoje družine, da ne bi padle v rimsko suženjstvo, zažgali mesto in sami hrabro padli, ko so Rimljani vdrli v mesto. Kraljevič Epulon pa se je sam zabodel, da ga ne bi ujeli živega.

V naslednjih dneh so Rimljani zavzeli še oni dve mesteci. Pet tisoč šest sto dvaintrideset tamkajšnjih prebivalcev, ki so se predali, so brez izjeme prodali za sužnje. Tako so si pokorili naše kraje.

Ilustriral R. HLAVATY

Za smeh

Oče je kupil velikega psa in mala Maja ga je bila silno vesela. Igrala se je z njim, ga božala, objemala, ga vlekla za ovratnik in tekala sta po dvorišču sem in tja. V hipu pa se je pes vzpel, položil taci na Majini rameni in ji hlastno oblizal obrazek. Maja je prestrašena zavpila in jokajoč stekla k mamici.

„Ali te je ugriznil?" jo je mamica vprašala.

„Ne, ni me ugriznil, samo pokusil me je", je med solzami pojasnila Maja.

ORIM P.

Slavni možje na znamkah

Danes vam prinašamo galerijo slavnih mož, ki v zgodovini človeštva pomenijo mejnike.

Poštna uprava je izdala znamke ob obletnici ali smrti tistega, ki je na znamki upodobljen.

Skušajte tudi vi zbirati take znamke! Pri znamki napišite čim več življenjskih podatkov tistega slavnega moža. Nekaj podatkov dobite že na znamki sami.

1. NASO OVIDIUS je znamenit rimski pesnik. Napisal je mnogo pesniških zbirk. Znamko so izdali ob 2000 letnici njegovega rojstva.

2. MARCO POLO je bil svetovni potnik. Potoval je po Perziji, Osrednji Aziji, po Kitajskem in Japonskem. Njegovi potopisi so zelo važni za raziskovalce.

3. FRANCESCO PETRARCA je velik italijanski pesnik. Slavo si je pridobil z zbirko pesmi »Canzoniere«. Njegove pesmi so močno vplivale na italijanske, pa tudi na druge evropske pesnike. Tudi slovenski pesniki so ga posnemali.

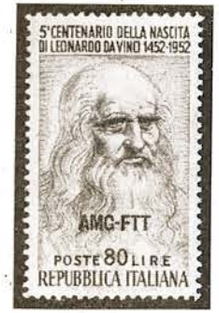

4. LEONARDO DA VINCI je bil italijanski slikar, kipar in graditelj. Naslikal je znamenito »Zadnjo večerjo«. Gradbena in kiparska dela so po večini ostala v načrtih. Šele v novejših časih so uresničili njegove načrte.

5. NIKOLAJ KOPERNIK je bil poljske narodnosti, po poklicu pa duhovnik. Mnogo se je bavil z zvezdoslovjem in je dokazoval, da se zemlja vrti okoli svoje osi, zaradi česar imamo dan in noč. Učil je tudi, da je zemlja planet, ki kroži okrog sonca.

6. ISAAK NEWTON (izg. Njutn) je bil velik prirodoslovec in matematik. Pojasnil je gibanje zvezd, ki so v našem sončnem sistemu. Newton je bil upravnik državne kovnice denarja.

7. JOHAN WOLFGANG GOETHE je eden največjih nemških pesnikov in zavzema častno mesto v svetovni književnosti. Razen pesmi je pisal tudi romane, žaloigre in potopise.

8. JURIJ VEGA, po rodu Slovenec, je bil rojen leta 1754 v Zagorici pri Moravčah. Po poklicu je bil inženir. Odločil se je za vojaški stan in je postal profesor na vojaški šoli. Popolnoma je izpremenil pouk računstva in fizike. Odlikoval se je na bojiščih kot topniški častnik. Zaradi velikih zaslug je bil povišan v baronski stan. Spisal je več knjig. Leta 1802 je utonil v Donavi v bližini Dunaja.

9. LUDVIG VAN BEETHOVEN je živel na Dunaju in je bil največji skladatelj v prejšnjem stoletju. V svoja glasbena dela je vnesel ideje francoske revolucije.

10. GIUSEPPE GARIBALDI je bil velik borec za svobodo italijanskega naroda. Zbiral je prostovoljce in se z njimi boril proti Avstriji, ki je vladala v Gornji Italiji. Leta 1860 se je izkrcal s 1000 prostovoljci (I Mille) v Marsali na Siciliji. Vodil je sicilijansko vstajo in zavzel Neapelj. Na starost je živel na Capriju.

11. LOUIS PASTEUR (izg. Paster) je bil francoski kemik in je leta 1885 iznašel cepivo proti pasji steklini. Dokazal pa je tudi, da se glivice, ki povzročajo »vrenje«, uničijo z visoko temperaturo. Da se mleko ne pokvari, ga je treba pasterizirati.

12. VINCENT VAN GOGH je zelo pomemben in slaven slikar XIX. stoletja. Njegovo občutljivo naravo so zelo bolele krivice in ponižanje revnih ljudi. Njegove slike v enoličnih in temnih barvah prikazujejo bedo teh revežev in Van Goghovo težko duševno razpoloženje. V trenutku duševne zmedenosti si je sam vzel življenje.

13. MARIJA CURIE (izg. Kiri) roj. Sklodovska je bila Poljakinja. Po dovršenih študijah je postala profesorica na Sorboni (univerza v Parizu). Njeni znanstveni uspehi so ji prinesli najvišja priznanja in slavo.

Naši mali dopisniki

PRVI ZVONČKI

Še vedno je pri nas zima. Še pred kratkim je bilo vse pokrito z belim plaščem. Zvončki in trobentice še spijo. Kmalu pa bo prišla k nam pomlad. Dne 14. februarja je bil god sv. Valentina. Mama mi je povedala, da sv. Valentin prinese ključe od korenin.

Včeraj smo se Norka, Eda, Marjučka in jaz dogovorile, da pojdemo popoldne nabirat zvončke, če bo lepo vreme. Popoldne pa je deževalo. Mama je šla v Bane, jaz sem pa ostala doma z babico. Kar zagledam skozi okni Edo, Norko in Marjučko. Poklicala sem jih v hišo. Da ne bi bila mama v skrbeh, sem ji napisala na listek, da sem šla nabirat zvončke.

Ko smo prišle v dolino, smo imele čevlje in noge že pošteno namočene. Za dež in mokre noge se nismo brigale. Skrbelo nas je samo, kje bomo našle prvi zvonček. Našla ga je Norka. Zavriskala je in poskočila od veselja, da se je znašla na tleh v mokri travi z zvončkom v roki. Jaz sem iskala v drugem grmu in tam sem res zagledala zlatorumeno trobentico in zvonček. Trobentica mi je trobila na ves glas, tako, da nisem niti slišala veselega vpitja svojih prijateljic, saj so tudi one našle prve zvončke in nekaj trobentic.

Prvega zvončka sem bila zelo vesela. Kadar ga pogledam, takoj pozabim na dolgo, mrzlo zimo.

ALENKA SOSIČ
Opčine, IV. razr. osnov. šole

SV. ANTON

Praznik sv. Antona smo praznovali 17. januarja. Sv. Anton je patron naše fare. Ta dan smo praznovali zelo slovesno. V vas ni prišlo mnogo ljudi, ker je bilo slabo vreme in sneg. Zvečer je imel domači pevski zbor prireditev. Pevci so zapeli nekaj pesmi. Mnogi Tončki in Tončke so tega dne praznovali god. Vsem sem želela vse najboljše ob kapljici dobrega domačega vina.

MAJDA ČERNEKA
Boršt, V. razr. osnov. šole

MOJA HRANILNA KNJIŽICA

V našem mestu je mnogo bank, hranilnic in posojilnic. V eni izmed teh imam spravljene svoje prihranke. Sedaj seveda nimam dosti. Ko bom zrastel in bom delal, si bom še mnogo prištedil.

Človek, ki je v mladih letih varčeval, bo imel na stara leta lep prihranek. Tisti pa, ki spravljajo denar po gostilnah, bodo v starosti prosili miloščino, ker take banke ne vračajo denarja.

Vzemimo si za vzgled mravljo, ki vse poletje zbira in skrbi za zimo.

Zbirajmo tudi mi v mladosti za stara leta! V našem razredu ima vsak učenec hranilno knjižico.

ZNIDARČIČ JOŽKO
Barkovlje, V. razr. osnov. šole

ZIMA JE TU!

Pred nekaj dnevi je snežilo. Zjutraj sem se zbudila in stekla k oknu. Zunaj je bilo že vse belo. Ponoči je snežilo. Hitro sem se oblekla, popila kavo in odšla v šolo. Ker ni bilo gospoda učitelja iz Trsta, sta bila peti in četrti razred združena. V šoli smo pisali prosti spis o snegu in nato smo narisali zimsko pokrajino.

Ko sem prišla iz šole domov, sem takoj odložila torbo in se šla s prijateljicami sankat. V treh smo drčale na saneh po hribu navzdol. Pripetila pa se nam je nezgoda, kajti trčile smo v neko drevo. Padle smo ena vrh druge. Jaz sem si pri tem raztrgala

hlače. Bala sem se, da me bo mamica okregala. Pa ni bilo nič hudega. Rekla je le: »Nič zato. Saj je zima le enkrat v letu.«

MAJDA ČERNEKA
Boršt, V. razr. osnov. šole

DRAGI GALEB!

Pošiljam ti spis o dr. Francetu Prešernu, ki sem ga napisala popolnoma sama.

Dne 8. februarja smo imeli v šoli Prešernovo proslavo. Vsi učenci in učenke naše šole smo bili zbrani v razredu. Deklamirali smo pesmi: Zdravljica, Luna sije, Nuna in kanarček ter Kam. Nekatere pesmi smo tudi zapeli.

Doktor France Prešeren je največji slovenski pesnik. Rojen je bil leta 1800 v Vrbi blizu Bleda. Gospod učitelj nam je povedal, da je najprej obiskoval šolo v Ribnici na Dolenjskem, pozneje pa v Ljubljani. V Ribnici še danes hranijo zlato knjngo, v kateri so zapisana imena najpridnejših učencev. Med temi je tudi France Prešeren. Na Dunaju je obiskoval visoko šolo in je postal doktor prava.

Prešeren je zelo rad imel otroke, ki jim je vedno metal fige. Kadar so ga otroci srečali, so klicali za njim: »Doktor, fig, fig!« Umrl je leta 1849. Pokopan je v Kranju.

Prešernove pesmi so najlepše, kar jih je v slovenski književnosti.

MARICA HERVAT
Boršt, IV. razr. osnov. šole

PREŠERNOVA PROSLAVA V ŠOLI NA KATINARI

Zaradi slabega vremena se je Prešernova proslava vršila 12. februarja. Vršila se je v največjem razredu. Proslave se je udeležilo mnogo ljudi. Prišli so tudi gospod nadzornik, gospod didaktični ravnatelj in naši dragi starši. Prireditev smo začeli ob 5. uri popoldne. Proslavo so otvorile tri deklice v slovenskih narodnih nošah. Podarile so našemu slovenskemu pesniku Prešernu lep venec. Nato je neka deklica deklamirala pesem »Vrba«. Nastopili smo tudi učenci četrtega razreda z deklamacijo »Memento mori«. Ostali razredi so nastopili s petjem, baletom in z deklamacijami. Petje je bilo krasno. Pevski zbor je zapel: Na planincah, Po jezeru in Slovenski smo fantje. Razred, kjer se je vršila proslava, je bil okrašen z zelenjem in slikami naših slovenskih pesnikov. Vsi smo z veseljem sodelovali v čast našemu velikemu slovenskemu pesniku Prešernu.

ZORKO SPETIČ
Katinara, IV. razr. osnov. šole

PTIČKI POZIMI

Pozimi ptički trpijo zaradi mraza in ker so lačni. Večkrat prilete na okno iskat hrano. Meni se zelo smilijo. Na okno jim natrosim krušne drobtinice in tudi zrnje mojega kanarčka. Naši hiši se približajo različni ptički. Mali kraljiček in tudi črni kos vsak dan prideta k naši hiši. Večkrat ju vidim, da jesta s kokošmi.

Prišla pa bo pomlad in takrat bo vse v cvetju. Ptički bodo začeli delati gnezda in valiti jajčka. Narava bo ozelenela in prepevanje ter žvrgolenje ptičkov nas bo razveseljevalo.

LIDIJA COLJA
Sesljan, II. razr. osnov. šole

MOJA PTIČKA ČIPČEK IN ČOPČEK

Imad dva ptička. Enemu je ime Čipček, drugemu pa Čopček. Hoteli smo jima dati ime Čip in Čop, ker pa sta majhna, smo jima raje dali ime Čipček in Čopček.

Čipčka mi je prinesel sv. Miklavž. Prvi dan se nas je zelo bal. Čez en mesec pa smo ga že izpustili iz kletke po sobi. Ko je bil zunaj, ga je skrbelo, kako bo prišel zopet v kletko, ker v kletki je bila jed. Od takrat smo ga vsak dan izpustili na prosto in zato se je še bolj udomačil. Držali smo v roki zrnje in Čipček je prišel jest. Prišel je jest tudi orehe, kajti Čipček je velik sladkosnednež. Nekega dne je bila kletka na oknu in takrat je priletel k Čipčku vrabec. Nekega dne je mama pomivala posodo. Čipček je videl vodo, ki je tekla iz pipe in se je hotel okopati. Dali smo mu nekoliko vode na krožniku in Čipček se je okopal. Po kopanju je hotel zleteti na kletko, ker pa je bil preveč moker, je padel na tla. Morali smo ga dati mi v kletko. V kletki se je otresel vode.

Dne 24. januarja je priletel na okno nek ptiček. Moj brat se je učil v kuhinji, pa tudi mama je bila takrat v kuhinji. Brat je slišal, kako je Čipček klical: Čk, čk, čk!« Pogledal je in videl na oknu drugega ptička. Ptiček je zletel v kuhinjo in brat je takoj zaprl okno. Zvečer smo ga dali v Čipčkovo kletko. Med ptičkoma pa je takoj nastal hud prepir. Drugi dan smo morali iti k prijatelju po novo kletko. Sedaj sta vsak v svoji kletki in se imata rada, le včasih se skregata naš Čipček in Čopček.

PETER ZUPAN
Trst, ul. Donadoni, III. razr. osn. š.

ZA BISTRE GLAVE

SKRITO BESEDILO

1.	I V D R S I J A A K J	1. rudnik živega srebra
2.	M E A R S I B V O O R	2. drugo največje mesto v Sloveniji
3.	B J E E S O G R R A D	3. glavno mesto evropske države
4.	P O E S T Č O J E N A	4. njena jama je zelo znana
5.	K G O O R V I C A A Č	5. obmejno mesto

Iz črk, ki ostanejo v posameznih vrstah dobiš pregovor.

OLJE	( )	*Če vsaki besedi dodaš eno črko, dobiš besedo z drugim pomenom. Dodane črke vpiši v oklepaj poleg besede! Od zgoraj navzdol bereš ime boga veselja.*
SLIŠATI	( )	
SAMOTA	( )	
VEN	( )	
ITI	( )	
RAK	( )	

UGANKI

1. Koliko žebljev je treba za dobro podkovanega konja?
2. Katera zver je volku najbolj podobna?

POSETNICI

KARLO BUČ	ROK ČIVARA

Oba moža sta obrtnika. Ugani kaj izdeluje Karlo Buč in kaj Rok Čivara!

Rešitve vseh ugank pošljite uredništvu »Galeba«, Opčine pri Trstu — Opicina Trieste, do 20. marca 1960.

REŠITVE IZ 3. ŠTEVILKE

1. REBUS: Sonce ne sije tako lepo kakor materino oko.

2. STEBRIŠČE: Vodoravno: 1. mačka, 2. Ivan, 3. olje, 4. denar, 5. okno, 6. rokav, 7. moka, 8. koleno, 9. lešnik, 10. predal, 11. osel, 12. riba, 13. revež, 14. in, 15. kruh, 16. miza, 17. račka, 18. vi.

V zasenčenih kvadratih beremo navpično: Človek se uči, dokler živi.

3. UGANKI: krompir, snežak.

PRAVILNE REŠITVE SO POSLALI: Žarko Legiša in Dragica Štolfa iz *Devina;* Lidija Colja, Gabrijela Colja in Radovan Legiša iz *Sesljana;* Rado Širca iz *Mavhinj;* Savina Knez in Aleksander Rojc iz *Nabrežine;* Marica Kocjančič iz *Cerovelj;* Majda Černeka, Sonja Rapotec, Marica Hervat, Emilija Škergat in Nadja Rapotec iz *Boršta.*

IZŽREBANI SO BILI: *Hervat Marica,* učenka IV. razreda osnovne šole v Borštu, *Žarko Legiša,* učenec osnovne šole v Devinu in *Rado Širca,* učenec V. razreda osnovne šole v Mavhinjah. Vsak prejme v dar slovensko mladinsko knjigo.

POPRAVI: Avtor pesmi »*Divji mož uči šteti*«, ki je bila priobčena v III. številki Galeba ni Fr. Žgur, ampak France Bevk.

Cena 50.- lir